

Masha Gessen

Čovjek bez lica – Nevjerojatni uspon Vladimira Putina

Profil, Zagreb, 2012., 271 str.

Američko-ruska novinarka, aktivistica i oštra Putinova kritičarka, rođena Moskovljanica aškenaskog podrijetla, Masha Gessen, u svojoj novoj knjizi analizira politički uspon Vladimira Putina, od mjesta KGB-ovog činovnika do funkcije predsjednika i apsolutnog vladara Rusije. Iako je kao mlada odselila u SAD, u Rusiju se vratila 1991. godine, upravo u vrijeme raspada SSSR-a, gradeći svoju novinarsku karijeru usporedno sa stvaranjem novog demokratskog društva, tako da se mnogi dijelovi knjige tiču njezinih osobnih svjedočanstava ili razgovora s političkim akterima.

U jedanaest poglavlja, novinarskim stilom izvještavanja autorica analizira ključne trenutke novije ruske povijesti te Putinovu ulogu u njima, pokušavajući usporedno prikazati i njegov psihološki profil.

Oslanjajući se na Putinovu službenu biografiju, čije je pisanje prije samih izbora 2000. godine svojedobno inicirao Boris Berezovski, i razgovarajući s njezinim autorima, Masha Gessen iscrpno nas upoznaje s detaljima iz privatnog života prvog čovjeka Rusije. Rođen u depresivnom i ratom poharanom Lenjingradu 1952. godine, mladost je proveo u destruktivnoj okolini, često ulazeći u tučnjave i dokazujući se, prema vlastitom priznanju, kao huligan i razbojnik. Iako je bio prosječan učenik, oduvijek je želio postati dijelom KGB-a, stoga upisuje pravo na prestižnom Lenjingradskom sveučilištu, odakle je regrutiran u tajnu službu. Ključni trenutak Putinove karijere događa se 1984. godine, kada biva poslan u špijunsku školu u Moskvi, gdje usavršava njemački jezik te biva raspoređen na zadatak u Dresden, u koji odlazi s trudnom ženom i jednogodišnjom kćeri. Nakon godina zamornog rada, zbog čega je često bio depresivan, s prvim političkim nemirima 1990. godine vraća se, s osjećajem razočaranja te izdano od strane vlastite domovine, u Lenjingrad, u kojem su se već dogodile prve demokratske promjene.

Tada počinje Putinov strelovit politički uspon isprepleten s nikad potpuno razjašnjenim članstvom i odnosima s KGB-om. U Lenjingradu se priključuje demokratskoj struji te postaje zamjenik predsjednika Gradskog vijeća i gradonačelnika Anatolija Sobčaka. Gessen posebno ističe nejasnu opredijeljenost Putina i Sobčaka za

vrijeme propalog vojnog puča u kolovozu 1991. godine, što još više produbljuje sumnje da je Putin na tako visoku političku funkciju došao kao član „aktivne pričuve“ KGB-a, a ne kao obraćeni demokrat.

Kao proklamirani liberalni reformator i demokrat, za kojeg se zauzimao i Boris Jeljcin, Putin odlazi s mjesta šefa FSB-a, najprije na premijersku funkciju u kolovozu 1999. godine, a zatim i na predsjedničku u svibnju 2000. godine. Gessen ističe nekoliko razloga što je upravo on bio Jeljcinov izbor za nasljednika. Prvo, Putin mu je ostao odan do samoga kraja; drugo, bio je predstavnik druge generacije koja se nije probijala kroz razine Komunističke partije; treće, Putin neće dopustiti njegov progon nakon što ode u mirovinu; četvrto, znao je da će ga Rusi zavoleti.

Dolaskom na vlast, smatra Gessen, Putin je pokazao svoje pravo lice, lice koje je daleko od onoga kakvim se predstavljao. Ubrzo je uspostavio zatvoreni sustav, ojačavši „vertikalnu vlast“, a usporedno s time radio je na rušenju državne demokratske strukture. Nacionalizirao je medije, donio je zakone prema kojima predsjednik sam bira guvernera i gradonačelnika Moskve, članovi Donjeg doma Parlamenta prestaju biti birani izravno, već ih posredno bira politička stranka, uveo je ponovnu registraciju političkih stranaka i otežao sam proces registracije, podignuo izborni prag za ulazak u Parlament te uveo posebno vijeće koje ocjenjuje sve zakone, a bira ga sam predsjednik. Putin postavlja Dmitrija Medvedjeva na mjesto predsjednika, a potom nakon jednog mandata reizborom za kandidata opet postavlja sebe, te na taj način uspješno obraća Rusiju u SSSR, tvrdi Gessen.

Razdoblje Putinove vladavine autorica opisuje sintagmama „sumrak demokracije“ te „vladavina terora“, dovodeći ga, izravno ili neizravno, u vezu s brojnim aferama, progonima i ubojstvima od kojih su najintrigantniji sljedeći: umiješanost FSB-a u bombaške napade na stambene zgrade u Moskvi, namješteni sudski procesi protiv oligarha Vladimira Gusinskog, Borisa Berezovskog i Mihaila Hodorovskog, ubojstvo FSB-ovog „zviždača“ Aleksandra Litvinenka te navodna vrijednost Putinove imovine koja premašuje 40 milijardi dolara.

Vrlo subjektivno zaključivanje i neprikriveno neprijateljstvo autorice prema ruskom predsjedniku ovu knjigu čine pamfletom, a ne toliko ozbiljnom biografijom. Posebno je slab onaj dio u kojem Masha Gessen pokušava proniknuti u Putinovu osobnost, pa vrlo smjelo na temelju arbitrarnih događaja donosi zaključke o njegovoj (ne)potkupljivosti ili o njegovim osobinama ličnosti. Tako je na primjeru dviju situacija u kojima je Putin kao prvo vlasniku New England Patriotsa Robertu Kraftu oduzeo prsten Super Bowla te zatim svojim tjelohraniteljima naredio da iz Guggenheima u New Yorku iznesu izložak staklene replike kalašnjikova punjenog votkom autorica zaključila da se

u njegovu slučaju ne može govoriti o običnoj kleptomaniji, već o pleoneksiji. Apologija ruskih oligarha te nazivanje Mihaila Hodorovskog, Mihaila Prohorova i Vladimira Gusinskog „dobrotvorima, liderima civilnog sektora i vizionarima“ ne zvuči uvjerljivo. Ova Putinova biografija prije svega je namijenjena širem čitateljstvu. Ono što bi moglo zaokupiti bolje poznavatelje prilika jest detaljna analiza povijesnih događanja i liberalne scene u Rusiji te zanimljivosti koje autorica iznosi kao vlastito razmišljanje ili pak kao razgovore s nekim od glavnih aktera demokratskih promjena.

Branimir Pađen